

Arrest

nr. 222 811 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 12 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 januari 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het subdorp Sheikhan van Nawroz, district Tagab, provincie Kapisa. U ben een Pasjtoen van etnische origine en een soennitische moslim.

U ging naar school tot de 6de graad en u werkte nadien als herder en landbouwer.

Uw broer N. A. (...) was lid van de Taliban en kwam drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven tijdens een gevecht met het Afghaans leger.

Op 23 of 24 april 2015 werd u voor het eerst benaderd door de Taliban. Ze kwamen in de namiddag langs bij uw vader toen u buiten was met de schapen en de geiten. Ze vertelden tegen uw vader dat uw broer – N. A. (...) – een boodschap had achtergelaten en gezegd had dat u zijn plaats bij de Taliban moest innemen wanneer hij zou komen te overlijden. Uw vader zei tegen de Talibanleden dat u niet kon meegaan omdat u moest zorgen voor de familie, de tuin en het land. Ongeveer 8 à 9 dagen later zei de mullah tegen uw vader dat de Talibanleider was langs geweest en gezegd had dat u bij de Taliban moest komen. Wanneer uw vader u hierover informeerde, was u bezorgd omdat uw leven in gevaar was. U bleef vervolgens een week thuis.

Na een week ontving u een dreigbrief van de Taliban. Uw vader vond hem aan de deur en u ging ermee naar de mullah. De mullah zei u dat er in de brief stond dat het de laatste waarschuwing was en u niet zou hoeven te klagen als er u iets zou overkomen. U gooide de brief weg aan het portiek van de moskee en u ging naar huis.

10 à 12 dagen later kwamen de Taliban 's nachts naar uw huis. Nadat u de deur had opengedaan, grepen ze u vast en sloegen ze u. Ze zeiden dat ze het al twee tot drie keer vriendelijk hadden gevraagd en ze het nu met geweld probeerden. U begon te schreeuwen en daarom schreeuwden ook de kinderen en vrouwen van uw familie. De dorpelingen hoorden het geluid en omdat ze dachten dat het dieven waren, schoten ze in de lucht. Hierdoor vluchtten de Talibanleden weg. Vervolgens verloor u, omwille van de slagen die u geïncasseerd had van de Taliban, het bewustzijn. Op het moment dat u 's morgens wakker werd, bevond u zich bij uw nonkel van moederszijde. Later die dag kwamen uw ouders u bezoeken. 9 dagen later kwam uw moeder opnieuw op bezoek bij uw nonkel en ze vertelde u dat de Taliban waren langs geweest en uw vader geslagen hadden. 2 à 3 dagen later verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de periode van 22 juni 2015 tot 22 juli 2015 (de Afghaanse maand saratan). U reisde vanuit Afghanistan via Iran naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Griekenland. U zette uw reisweg vanuit Griekenland verder over land en u reisde onder meer door Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 20 oktober 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 20 oktober 2015.

4 à 5 maanden na uw vertrek zou de Taliban nog bij u thuis langs geweest zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, foto's van toen uw neef u bezocht, een enveloppe waarmee de documenten werden verzonden en een brief van uw werkgever in België.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal vermoord worden door de taliban omwille van het feit dat u de Taliban niet vervoegde na het overlijden van uw broer. Uw broer, die lid was van de Taliban, had een boodschap achtergelaten na zijn overlijden. Hij had gezegd dat u zijn plaats bij de Taliban zou innemen. U weigerde dit echter te doen en omwille daarvan werd u door de Taliban bedreigd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is omdat u over verschillende elementen van uw asielrelaas weinige aannemelijke en volatiele verklaringen aflegde.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de manier waarop u door de Taliban werd gerekruteerd en bedreigd weinig overtuigend. In verband met uw rekrutering verklaarde u dat u door Talibanleden werd aangesproken en ze aan u vroegen of u wou deelnemen aan de strijd (CGVS pg. 15 & 18). Zij verwezen naar de dood van uw broer die tot de taliban behoorde en zeiden dat u zijn plaats zou innemen bij de Taliban (CGVS, pg. 15). Zij zouden u voor een eerste maal hebben aangesproken via uw vader (CGVS, pg. 15). De tweede keer zou de mullah uw vader hierover aangesproken hebben, daarna zouden ze een dreigbrief gestuurd hebben en vervolgens zouden de Taliban bij u thuis langs geweest zijn om u met geweld mee te nemen (CGVS pg. 15-24). Er dient echter opgemerkt te worden dat een dergelijke handelswijze vanwege de Taliban moeilijk te rijmen valt met de informatie ter beschikking van het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt immers dat de Taliban bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaat, en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er een paar gevallen bekend van zijn, zeer uitzonderlijk zou gebeuren (COI Focus, Afghanistan, rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde p. 7, 9). Het feit dat de verklaringen die u aflegt zo uiteenlopen met de beschikbare informatie doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat dergelijke wijze van werken vanwege de Taliban, waarbij ze u veelvuldig zouden bedreigd hebben na het overlijden van uw broer, weinig aannemelijk is aangezien dit getuigt van een gebrek aan respect voor de familie van een overleden Talibanlid die in hun ogen aanschouwd wordt als een martelaar.

Voorts legde u bijzonder vage en volatiele verklaringen af over het moment waarop u voor het eerst problemen kreeg met de Taliban na het overlijden van uw broer. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer drie jaar geleden was overleden en dat ongeveer een jaar geleden de taliban vroeg of u met hen wou samenwerken (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Dit wil zeggen dat u twee jaar na het overlijden van uw broer problemen kreeg met de Taliban. Tijdens het gehoor op het CGVS legde u hierover verschillende verklaringen af. Zo bleef u aanvankelijk zeer vaag door te stellen dat het 1 tot 2 jaar na het overlijden van uw broer was dat u problemen kreeg met de Taliban (CGVS I, pg. 17). Kort daarna verklaarde u dat u voor het eerst benaderd werd door de Taliban één of anderhalf jaar na het overlijden van uw broer (CGVS I, pg. 17). Vervolgens werd u gevraagd in welk jaar u voor het eerst benaderd werd door de Taliban. U antwoordde hierop: "nee, dat weet ik niet" (CGVS I, pg. 17). Vervolgens verklaarde u dat het op einde van de zomer was, de vierde dag van sawar (CGVS I, pg. 18). Daarna beweerde u dat het sawar of het einde van de maand hamal was (CGVS I, pg. 18). Er werd u vervolgens opnieuw gevraagd in welk jaar u voor het eerst benaderd werd door de Taliban en toen zei u eerst dat het 1394 of het einde van 1393 was. Vervolgens zei u dat u bedreigd werd op de derde of vierde dag van Sawar in 1394 (CGVS I, pg. 18). Het feit dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegde over het begin van uw problemen met de Taliban waarbij u aanvankelijk zeer vaag bleef over het moment waarop u voor het eerst bedreigd werd – u verklaarde bij DVZ dat het twee jaar na het overlijden was van uw broer, vervolgens verklaarde u bij het CGVS dat het 1 à 2 jaar was na de dood van uw broer was, daarna zei u dat het 1 à anderhalf jaar was na het vertrek van uw broer en nadien beweerde u niet te weten in welk jaar u voor het eerst bedreigd werd door de Taliban – maar vervolgens bijna tot op de dag nauwkeurig kon zeggen wanneer de bedreigingen van de Taliban begonnen - u verklaarde nl. dat het op derde of vierde dag van Sawar in 1394 was dat u de eerste bedreiging van de Taliban ontving – ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gelet op het belang van deze problemen en het feit dat deze problemen de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, kan er van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover samenhangende en duidelijke verklaringen aflegt.

Tevens dient te worden vastgesteld dat u zeer volatiele en inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop u Afghanistan zou verlaten hebben. Zo beweerde u bij het interview dat werd afgenomen op DVZ dat u anderhalve maand onderweg was naar België (Verklaring DVZ, vraagnr. 31). Aangezien u volgens uw verklaringen bij DVZ aangekomen bent in België op 18 oktober 2015 zou dit betekenen dat u begin september 2015 vertrokken bent uit Afghanistan (Verklaring DVZ, vraagnr. 31). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde u echter aanvankelijk en ook op het einde van het gehoor dat u vertrokken zou zijn in de maand saratan die loopt van 22 juni 2015 tot 22 juli 2015 (CGVS, pg. 10 & 25). Deze verklaringen zijn niet enkel tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde bij DVZ, nl. een vertrek in september 2015 vs. een vertrek tussen 22 juni 2015 en 22 juli 2015, maar blijken ook tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die u over uw vertrek aflegde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS toen u naar uw asielrelaas werd gevraagd. Zo beweerde u dat u op de derde of vierde dag van Sawar 1394 – 23 of 24 april 2015 - voor het eerst werd benaderd door de taliban (CGVS, pg. 18). U zou vervolgens 8 à 9 dagen later voor de tweede maal benaderd zijn door de Taliban via de mullah (CGVS, pg. 19). Een week later zou u dan een dreigbrief gekregen hebben van de Taliban

(CGVS, pg. 19). Tien à twaalf dagen later zouden de Taliban naar uw huis gekomen zijn en ongeveer 10 à 12 dagen daarna zou u vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS, pg. 21-23). Wanneer we deze tijdsperiodes samentellen, komen we aan maximaal 40 dagen sinds 4 Sawar 1394 of 24 april 2015. Dit zou betekenen dat u op 4 juni 2015 vertrok uit Afghanistan, dus nog 18 dagen voor het begin van de maand saratan op 22 juni 2015. Het feit dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek, nl. dat u aanvankelijk bij DVZ beweerde anderhalve maand voor uw aankomst in België of begin september 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan, vervolgens bij het CGVS verklaarde ongeveer 3 maanden voor uw aankomst in België tussen 22 juni 2015 en 22 juli 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan en u uiteindelijk beweerde nog voor 22 juni 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien de problemen waardoor u Afghanistan verlaten hebt vlak voor uw vertrek plaatsvonden. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden, dat u over het moment waar op u besloot uw land te verlaten en de periode waarin dit vertrek plaatsvond, samenhangende en éénduidige verklaringen aflegt.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan, bepaalde delen van Herat, Jawzjan, Parwan, Kapisa, Takhar en Jalalabad geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, pg. 2 & CGVS II, pg. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw beweerde recente verblijf in Afghanistan.

In casu werd vastgesteld dat u weliswaar verklaringen aflegde over uw regio en enkele feiten die zich daar hebben voorgedaan (CGVS I, pg. 4-5, 10-13 & CGVS II, pg. 2, 3 & 5), waaruit kan worden afgeleid dat u oorspronkelijk uit Tagab afkomstig bent en daar gedurende bepaalde periodes hebt verbleven, maar dat andere elementen erop wijzen dat u bewust misleidende verklaringen aflegt over uw profiel en de plaatsen waar u in Afghanistan heeft verbleven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u, zoals reeds hierboven werd vermeld, zeer volatiele en inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop u Afghanistan zou verlaten hebben. Het feit dat u dergelijke inconsistente verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek, nl. dat u aanvankelijk bij DVZ beweerde anderhalve maand voor uw aankomst in België of begin september 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan, vervolgens bij het CGVS verklaarde ongeveer 3 maanden voor uw aankomst in België tussen 22 juni 2015 en 22 juli 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan en u uiteindelijk beweerde nog voor 22 juni 2015 vertrokken te zijn uit Afghanistan, doet niet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook aan uw beweerde recente verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa. U biedt immers omwille van deze steeds wisselende verklaringen met betrekking tot het moment van uw vertrek uit uw regio geen zicht op het moment van uw vertrek uit uw regio en de plaatsen waar u eventueel nadien verbleven zou hebben. Er kan bovendien redelijkerwijs van u verwacht worden, dat u over het moment waar op u besloot uw land te verlaten en de periode waarin dit vertrek plaatsvond, samenhangende en éénduidige verklaringen aflegt.

In het verlengde hiervan dient te worden vastgesteld dat u geen enkele kennis bleek te hebben over uw reisroute vanuit Afghanistan tot het moment dat u de Iraanse grens overstak. U kon immers geen enkele provincie of stad opsommen dat tussen uw dorp en de Iraanse grens ligt, hoewel dit een tocht betrof van drie à vier dagen over land, wat impliceert dat er tussenstops en rustpauzes moeten zijn geweest, en er dus redelijkerwijze kan worden verwacht dat u enkele plaatsen op de route zou kunnen opnoemen (CGVS I, pg. 10). U verklaarde simpelweg dat u toen u in Iran aankwam u hoorde dat het Iran was (CGVS I, pg. 10). Dergelijk totaal gebrek aan kennis over uw 3 à 4 daagse tocht vanuit Afghanistan tot aan de Iraanse grens is niet geloofwaardig. Het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reisroute, doet ernstige twijfels reizen over de plaats van waar u vertrokken bent uit Afghanistan, de middelen die u daarvoor verzameld hebt en de wijze waarop u Iran verlaten hebt. Er kan immers zoals gezegd van u verwacht dat u op zijn minst een aantal belangrijke plaatsen of provincies kan opsommen die u op uw tocht vanuit Afghanistan tot aan de Iraanse grens tegenkomt.

Voorts bleken verschillende van uw verklaringen over feiten die recent voor uw vertrek plaatsvonden niet overeen te stemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat de Talibanleider Mullah Najib nog in leven zou zijn en dat de Talibanleider Maulvi Wahdat - na verschillende arrestaties - ongeveer 4 à 4,5 jaar voor het laatste gehoor bij het CGVS – dus in 2013 nog voor uw vertrek uit Afghanistan - zou overleden zijn bij een aanval in Baderkhel (CGVS II, pg. 6). Dergelijke verklaringen over de Talibanleiders Mullah Najib en Maulvi Wahdat zijn flagrant tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat Maulvi Wahdat en Mullah Najib na uw vertrek in september 2015 vermoord zouden zijn in de provincie Nangarhar. Dit valt op geen enkele wijze te rijmen met uw eerder verklaringen, nl. dat Maulvi Wahdat om het leven kwam jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in 2013 en Mullah Najib momenteel nog in leven zou zijn. Daarnaast bleken de verklaringen die u gedurende het eerste gehoor bij het CGVS aflegde over de laatste verkiezingen die in Afghanistan plaatsvonden niet overeen te stemmen met informatie waarover het CGVS beschikte. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet te weten wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden. Kort nadien zei u tijdens hetzelfde gehoor dat de laatste verkiezingen in Afghanistan plaatsvonden in de maand hamal van het Afgaanse jaar 1391 of 1392 wat overeenstemt met het voorjaar van 2012 of 2013 (CGVS I, pg. 14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de laatste verkiezingen pas plaatsvonden in 2014. Het is in dit verband opmerkelijk dat u, hoewel u tijdens het eerste gehoor beweerde niet te weten wanneer deze verkiezingen hadden plaatsgevonden én bovendien verklaarde niet deelgenomen te hebben aan deze verkiezingen, tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel het correcte jaar van de verkiezingen kon geven en de twee

kandidaten bij deze verkiezingen kon benoemen (CGVS I, pg. 14 & CGVS II, pg. 6 & 8). Dat u hier tijdens het tweede gehoor bij het CGVS – in tegenstelling tot het eerste gehoor bij het CGVS - wel de juiste informatie over het jaartal van de verkiezingen kon geven en zelfs de kandidaten kon opsommen, wijst op een ingestudeerd karakter van deze kennis. Tevens bleek u niet op de hoogte te zijn van een ontvoering van kinderen door een politiecommandant in Tagab op 22 juli 2014 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Toen u werd gevraagd of er ooit kinderen ontvoerd werden in Tagab, stelde u dat er tot nu geen kinderen ontvoerd werden (CGVS II, pg. 5). Er werd u vervolgens specifiek gevraagd of er ooit een politiecommandant kinderen had ontvoerd in Tagab, zei u dat u hierover geen informatie had (CGVS II, pg. 5). De opeenstapeling van bovenstaande foutieve én volatiele verklaringen over belangrijke feiten die plaatsvonden in uw district van herkomst doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa.

Verder bleek u een zeer beperkte kennis te hebben over verschillende belangrijke figuren uit het district Tagab. Zo werd u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gevraagd om uitleg te geven over Mullah Mubarez, de naam van een Talibanleider die volgens informatie waarover het CGVS beschikt in 2012 vermoord werd in uw district. U verklaarde toen deze persoon niet te kennen (CGVS I, pg. 14). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel aangaf te weten dat het een Talibanleider was. U wist echter niet of hij nog in leven was (CGVS II, pg. 6). Voorts bleek u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS geen kennis te hebben over de belangrijke personen bij de veiligheidsdiensten in het district Tagab. U werd zowel geconfronteerd met de naam van het hoofd van de lokale politie – Asad/khwaja/Syed Agha Sapi – als met de naam van het hoofd van de nationale politie in uw district – Mohammed Nawroz. Deze beide namen bleken echter onbekend voor u te zijn (CGVS I, pg. 15). Uiteindelijk werd u ook gevraagd naar personen die in de provincieraad zitten. U antwoordde hierop dat Haji Farid lid was van de provincieraad (CGVS II, pg. 6). Het klopt dat Haji Farid al lange tijd politiek actief is en vanaf 2005 in de provincieraad zetelde. Het is echter opvallend dat u niet op de hoogte bleek te zijn van de naam Haji Azizullah Safi aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat hij sinds 2014 in de provincieraad zetelt en afkomstig is uit het district Tagab. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, maakt Haji Farid sinds 2014 bovendien geen lid meer uit van de provincieraad (CGVS II, pg. 6). Het feit dat u geen of slechts een beperkte kennis bleek te hebben over verschillende belangrijke figuren (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) uit uw district doet verder afbreuk aan uw beweerde recente verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw gebrekkige kennis over uw recente herkomst, nl. dat u een gebrekkige kennis hebt over feiten die voor uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden en u eveneens weinig kennis bleek te hebben over belangrijke figuren uit uw regio van herkomst, doen ernstige vermoedens rijzen dat u al enige tijd vertrokken zou zijn uit uw regio van herkomst en u bijgevolg elders heeft verbleven.

Ten slotte bleek de informatie op uw Facebookpagina niet overeen te stemmen met het beeld dat u van uzelf schetste. Zo beweerde u bij het CGVS dat u met niemand buiten uw familie contact had in Afghanistan én u nooit naar een andere provincie was gegaan. Tevens beweerde u van bescheiden komaf te zijn en uit een landbouwerfamilie te komen. U zou slechts tot de 6de graad (lager onderwijs) naar school zijn geweest. Nadien zou u gestopt zijn met school en enkel nog als herder gewerkt hebben (CGVS I, pg. 8-10). In het licht van deze verklaringen is het dan ook merkwaardig dat op uw Facebookpagina uw profielfoto voornamelijk door mensen uit Kabul leuk gevonden wordt (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), 7 van de 16 reacties zijn immers afkomstig van personen uit Kabul. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat ook de enveloppe waarmee de documenten naar u werden opgestuurd afkomstig is van Kabul. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan uw verklaringen omtrent uw recente verblijf in het district Tagab van de provincie Kapisa en doen voorts vermoedens rijzen dat u een zekere band heeft met de stad Kabul en in deze stad over een netwerk beschikt. Er werd daarnaast vastgesteld dat u op uw Facebookpagina een groot aantal publieke figuren, journalisten, nieuwswebsites, boeken en zelfs een boekenwinkel leuk vindt. Het is an sich al vreemd dat een Afghaanse jongeman van bescheiden komaf, die slechts lagere school heeft afgewerkt, nadien enkel als herder heeft gewerkt en nooit buiten zijn district op het Afghaanse platteland is geweest dergelijke ruime interesse vertoont. Het feit dat u deze ruime interesse vertoont in de actualiteit en het nieuws doet dan ook vragen rijzen bij uw beweerde profiel als laaggeschoolde, Afghaanse herder. Het is daarnaast opvallend dat u in het kader van bovenstaande vaststellingen, nl. dat u een sterke interesse in de actualiteit en het nieuws vertoont op uw Facebookpagina, slechts een zeer beperkte kennis bleek

te hebben over de feiten die zich afspeelden in uw eigen streek in de laatste periode voor uw vertrek (zie supra).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en uw werkelijke verblijfplaatsen in Afghanistan. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara kan bovenstaande vaststellingen betreffende uw recente herkomst niet wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat officiële documenten zoals uw taskara, in Afghanistan of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van uw taskara voor uw recente herkomst is dan ook uiterst gering. De foto's van uw neef toen hij u bezocht waarop u schapen en geiten aan het hoeden bent heeft geen enkele bewijswaarde voor wat betreft uw (recente) herkomst aangezien hieruit niet af te leiden is of deze foto's genomen werden in het district Tagab van de provincie Kapisa noch wanneer deze foto's zouden zijn genomen. Wat betreft de brief die u voorlegde van uw werkgever in België dient te worden vastgesteld dat deze op geen enkele manier een bewijs vormt voor uw identiteit en herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot

regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *"het algemeen beginsel van voorzichtigheid"*, van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een bevestiging van zijn verklaringen en vrees, laat verzoeker wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden het volgende gelden:

"- over de vage en volatiele verklaringen over het moment waarop verzoeker kreeg problemen met Taliban: (bezoeken - dreigbrief)

** Verzoeker verklaart : "Ik weet niet het exacte aantal omdat het een moeilijke situatie was, ik kende het verschil niet tussen dag en nacht..." (((zie gehoorverslag CGVS I, p. 21/26)*

- over de verklaringen over feiten en over belangrijke figuren uit het district Tagab:

** verzoeker heeft alleen gestudeerd tot de 6de graad. Hij heeft altijd gewerkt als landbouwer. Hij was niet veel bezig met de politiek of de situatie van de regio.*

- over de authenticiteit van de documenten - taskara en foto's - het CGVS beweert dat ze vervalst zijn of op illegale wijze vrekregen kunnen worden:

Het CGVS preciseert dat de bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat frauduleuze Afghaanse (identiteits) documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn...

Het gaat om eenvoudige bewering van het CGVS die op geen enkel objectief onderzoek berust.

. "En droit d'asile, comme l'a rappelé le Conseil d'État, la preuve est libre, c'est-à-dire qu'elle peut être apportée par toutes sortes de moyens pertinents.

. (CE, 60.635 du 2 juillet 1996, cité par C. Flamand, «L'établissement des faits en matière d'asile: principes généraux», RDE, 2008, n° 150, p. 462. Voir également article 4 (1) et (2) de la Directive Qualification.)

. (S. Bodart, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Bruxelles, Bruylant, 2008, p. 172)"

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en naar artikel 23, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en citeert hij uit rechtsleer en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over de geloofwaardigheid in asielzaken en hekelt hij dat de commissaris-generaal geen enkel aanvullend onderzoek heeft gemaakt.

Hij vervolgt:

"2. Wat betreft het voordeel van twijfel:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, pas het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés précise que « (...) un réfugié peut difficilement «prouver» tous les éléments de son cas, et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. » p 52-53

In die zin dient er een noordzakkelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

« Que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même; (E. NERAUÛAU, «L'analyse de la crédibilité des faits, une étape nécessaire mais pas suffisante de l'examen de la demande d'asile, d'autant plus en cas de vulnérabilité. », Newsletter EDEM, janvier 2013, pp 6-10)

Que dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ou le constat de fausses déclarations ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute ou ces fausses déclarations, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains» (60 ans de la Convention de Genève, p. 66)

Verzoeker valt dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Hij werd bedreigd door de Taliban.

Meneer heeft dus een reële en actuele vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hij loopt dus een risico."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit Afghanistan en dat het duidelijk is dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een verklaring van de stamoudsten, voorzien van een beëdigde vertaling, een kopie van een omslag en een foto van de identiteitskaart van S. S., die afkomstig is uit hetzelfde dorp neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/5, §§ 2 en 3, en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is nu (i) zijn verklaringen over de manier waarop hij door de taliban werd gerekruteerd en bedreigd weinig overtuigend zijn, (ii) hij bijzonder vage en volatiele verklaringen aflegde over het moment waarop hij voor het eerst problemen kreeg met de taliban na het overlijden van zijn broer en (iii) hij zeer volatiele en inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij Afghanistan zou verlaten hebben, omdat (B) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu er geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangemeten profiel en zijn beweerde recente verblijf in Afghanistan, en omdat (C) de door hem in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de medewerkingsplicht betreft, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zeer volatiele en inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij Afghanistan zou verlaten hebben, dat (ii) verzoeker geen enkele kennis bleek te hebben over zijn reisroute vanuit Afghanistan tot het moment dat hij de Iraanse grens overstak, dat (iii) verschillende van verzoekers verklaringen over feiten die recent voor zijn vertrek plaatsvonden niet bleken overeen te stemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, dat (iv) verzoeker een zeer beperkte kennis bleek te hebben over verschillende belangrijke figuren uit het district Tagab en dat (v) de informatie op verzoekers Facebookpagina niet bleek overeen te stemmen met het beeld dat hij van zichzelf schetste. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek van verzoeker om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het

bevestigen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, het herhalen van zijn vrees om door de taliban vermoord te worden en het geven van een aantal theoretische beschouwingen over het bewijs in asielzaken, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel over de vage en volatiele verklaringen die hij had afgelegd over het moment waarop hij problemen kreeg met de taliban stelt dat hij verklaard had het exacte aantal niet te weten omdat het een moeilijke situatie was en hij het verschil niet kende tussen dag en nacht, wordt er op gewezen dat deze verklaring betrekking had op de vraag hoe lang hij thuis bleef nadat hij van de taliban een dreigbrief had ontvangen. Hiermee verklaart verzoeker de volatiele verklaringen die hij aflegde over het begin van zijn problemen met de taliban, waarbij hij aanvankelijk zeer vaag bleef over het moment waarop hij voor het eerst bedreigd werd – hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het twee jaar na het overlijden van zijn broer was, vervolgens verklaarde hij bij het CGVS dat het één à twee jaar na de dood van zijn broer was, daarna zei hij dat het één à anderhalf jaar was na het overlijden van zijn broer en nadien beweerde hij niet te weten in welk jaar hij voor het eerst bedreigd werd door de taliban –, om vervolgens bijna tot op de dag nauwkeurig te zeggen wanneer de bedreigingen van de taliban begonnen – de derde of vierde dag van Sawar in 1394 –, niet. Terecht oordeelt de commissaris-generaal dat dit op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnt en dat van verzoeker, gelet op het belang van deze problemen en het feit dat deze problemen de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij hierover samenhangende en duidelijke verklaringen aflegt.

Door in het eerste middel over zijn verklaringen over feiten en belangrijke figuren uit het district Tagab te stellen dat hij slechts tot de zesde graad gestudeerd heeft, dat hij altijd als landbouwer gewerkt heeft en dat hij niet bezig was met de politiek of de situatie in zijn regio, slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen hieromtrent te weerleggen of te ontcrachten. De Raad ziet niet in hoe verzoekers beperkte scholing en interesse kan verklaren dat verzoeker wel de naam kon geven van iemand die vanaf 2005 tot 2014 in de provincieraad zetelde, doch niet wist dat deze persoon op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan geen provincieraadslid meer was en tevens een ander lid van de provincieraad dat uit zijn voorgehouden district van herkomst kwam en sinds 2014 in de provincieraad zetelde niet kende. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker op zijn *“Facebookpagina een groot aantal publieke figuren, journalisten, nieuwswebsites, boeken en zelfs een boekenwinkel leuk vindt”*, wat erop wijst dat verzoeker een ruimere interesse in de actualiteit en het nieuws vertoont dan hij wil laten uitschijnen en tevens vragen doet rijzen bij verzoekers beweerde profiel als laaggeschoolde, Afghaanse herder.

Voorts dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel betoogt, is de motivering in de bestreden beslissing dat Afghaanse documenten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden geen *“eenvoudige bewering van het CGVS die op geen enkel objectief onderzoek berust”*, doch een vaststelling die steunt op een objectief onderzoek van Cedoca over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, waarvan de neerslag zich bevindt in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 19, map met ‘landeninformatie’, nr. 2, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 21 november 2017). Gelet op deze informatie is de bewijswaarde van verzoekers *taskara* dan ook uiterst relatief en volstaat dit document op zich niet om verzoekers recente verblijf in Afghanistan aan te tonen. Bovendien legde verzoeker van zijn *taskara* slechts een fotokopie voor en dient erop te worden gewezen dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de door verzoeker voorgelegde fotokopieën van foto's van zichzelf en zijn neef, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat hieruit niet af te leiden is of deze foto's genomen werden in het district Tagab van de provincie Kapisa noch wanneer deze foto's zouden zijn genomen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot theoretische beschouwingen over de bewijswaarde van documenten, doch laat na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zijn recente herkomst uit het district Tagab uit de door hem voorgelegde foto's kan worden afgeleid.

Middels een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota brengt verzoeker nog een kopie van een verklaring van de stamoudsten, voorzien van een beëdigde vertaling, een kopie van een omslag en een foto van de identiteitskaart van S. S., die afkomstig is uit hetzelfde dorp bij. Vooreerst wijst de Raad er

op dat de verklaring van de stamoudsten en de omslag slechts fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat betreft de verklaring van de stamoudsten, wordt er bovendien op gewezen dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont, nu het werd opgesteld op verzoek van de vader van verzoeker. Dit verzoek is bovendien niet gedateerd en uit de verklaring van de stamoudsten kan verder niet worden afgeleid dat het betrekking heeft op het verzoek van verzoekers vader. Deze verklaring is immers in zeer vage bewoordingen opgesteld en vermeldt noch de naam van verzoekers vader, noch verzoekers naam. Ook vermeldt deze verklaring geen concrete datum, enkel een jaartal, met name 1386 volgens de Afghaanse jaartelling, wat zou overeenstemmen met het jaar 2017-2018. De kans is dus reëel dat dit document na de bestreden beslissing is opgesteld, wat eens te meer een aanwijzing is voor het gesolliciteerd karakter ervan. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie', nr. 2, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde verklaring van de dorpsoudsten. De kopie van de enveloppe blijkt te zijn verstuurd door iemand die in het district Tagab zou wonen, doch blijkt afgestempeld te zijn in de stad Kaboel. Wat er ook van zij, de loutere omstandigheid dat verzoeker post zou ontvangen van een persoon uit het district Tagab kan niet aantonen dat verzoeker daar recent, tot voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in de periode van 22 juni 2015 tot 22 juli 2015, verbleven heeft. Uit de kopie van een foto van de identiteitskaart van S. S. blijkt niet welke de band is tussen deze persoon en verzoeker, laat staan dat verzoeker deze persoon reeds in Afghanistan heeft ontmoet. Ter terechtzitting geeft verzoeker overigens toe dat hij deze persoon in het asielcentrum heeft leren kennen. Verzoeker stelt ter terechtzitting tevens dat deze persoon hem reeds eerder kende, doch hij legt hiervan geen enkel (begin van) bewijs voor. Ook dit document toont bijgevolg niet aan dat verzoeker recent, tot voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in de periode van 22 juni 2015 tot 22 juli 2015, in het district Tagab verbleven heeft.

Door er in het tweede middel van het verzoekschrift nog op te wijzen dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit Afghanistan en dat het duidelijk is dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren, gaat verzoeker voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat *"uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is"*, dat *"er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan, bepaalde delen van Herat, Jawzjan, Parwan, Kapisa, Takhar en Jalalabad geen reëel risico (bestaat) voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"* en dat verschillende elementen erop wijzen dat hij bewust misleidende verklaringen heeft afgelegd over zijn profiel en de plaatsen waar hij in Afghanistan heeft verbleven.

Het betoog van verzoeker en de door hem bijgebrachte stukken zijn niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de

bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN